

Kaj vem, kako morda še last sem tistih,
ki tiho šepetajo v travi, v listih,
ki jih nikdar ni videlo oko,
in ki mi dali kri so in telo?

Ti vsi se zdijo ptiči mi zaprti,
nič ne vedo o svoji lastni smrti;
njih klic mi preleti srce tako
kot krik teh ptic, ki zdaj od nas gredo. —

Jesenski dež

Jesenski dež, ki neprestano pada,
pripoveduje žalostne povesti;
kot star popotnik je, ki mi na cesti
težave svojih mračnih dni razklada.

In kot že dolgo moja je navada,
se zopet bližam tajni tej bolesi,
katere rast ne vzklije iz zavesti,
katere vonj mi trpka je naslada.

Ta vonj omamlja kakor seme maka,
uspava in me vabi na ležišče,
ki že na moje trudne ude čaka.

Jesenski dež pa pada iz oblaka
in vsaka kaplja hoče v zavetišče
in pot do črne zemlje najde vsaka. —

Preden sneg zapade

Preden sneg zapade skrite sreče kraj, pota, gaj, livade, mi srce zajoče kot otrok in hoče še enkrat nazaj.	Saj bo dolga zima, saj bo bridka smrt... Črna vrana kima, prazna, vlažna njiva, mégla se preriva, log je že zastrt.	Nič ti ne pomaga, če greš tja nazaj; tvoja pota draga žalostna so, druga, tam prebiva tuga, njen je skriti kraj. —
---	--	---

Človek na zemlji

Ciril Kosmač.

Ko se je Žef zbudil, je zora prehajala že v svetel dan. Pretegnil se je na svojem ležišču, se nakremžil, šel z roko preko obraza, si pomencal oči in šele potem se je ščajmal.

Počasi, drug za drugim, so se risali pred njim prizori iz zadnjih dni — in ni mu bilo prijetno pri srcu, ko je videl samega sebe, kako